

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **REINVEST spol. s r. o.**, IČ: 65410840, se sídlem K Novému dvoru 897/66, Praha 4, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. 1865/2019-160-SPR/7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č. j. 1 A 26/2020-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 1. 2020, č. j. MHMP 2571461/2019/Ant, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za toto jednání jí byla uložena pokuta. Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020, č. j. 1865/2019-160-SPR/7, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podané P. K. jako nepřipustné zamítlo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť shledalo, že odvolání podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna.

[2] Blanketní odvolání totiž bylo podáno P. K. v poslední den lhůty pro podání odvolání (31. 1. 2020), aniž by se P. K. prokázal zmocněním k činění procesních úkonů v zastoupení žalobkyně. S ohledem na skutečnosti známé správnímu orgánu I. stupně o P. K. z vlastní úřední činnosti tento orgán ve světle judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nevyzýval žalobkyni k odstranění vad podání a postoupil věc k rozhodnutí žalovanému.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví citovaným rozsudkem č. j. 1 A 26/2020-34 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud primárně založil svou argumentaci na skutečnosti, že údajným zástupcem žalobkyně ve správním řízení měl být P. K., který je mu znám z úřední činnosti, neboť vystupuje ve věcech žalob proti rozhodnutím vydaným v uvedených řízeních či dalších žalob (např. tzv. nečinnostních), v nichž obvykle vystupuje jako zástupce žalobců Mgr. Voříšek. Podle městského soudu při zastupování účastníků řízení obviněných z páchaní dopravních přestupků tento zástupce opakovaně a vědomě postupuje tak, aby svými úkony co nejvíce zaměstnal správní orgány a odvedl jejich pozornost od podstaty věci. S ohledem na jeho „kariéru“ zmocněnce mu přitom musí (či přinejmenším mělo) být známo, jakým způsobem správní orgány postupují při vedení správních řízení o přestupcích, jaké náležitosti mají splňovat jím činěná podání, v jakých lhůtách je má předkládat atd. Z těchto důvodů nemůže být pro P. K. ani pro zástupce žalobkyně v soudním řízení (Mgr. Voříška) nijak překvapivé, pokud správní orgány i soudy přistupují k posuzování věcí, v nichž tyto osoby za účastníky řízení vystupují, mnohem obezřetněji, takže i skutečnou vůli či motivy těchto osob projevované jednotlivými úkony, které činí, posuzují přísněji, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS. Jednání P. K. přitom dle městského soudu s ohledem na chronologické načasování úkonů jím učiněných vykazovalo znaky zneužití práva.

[5] S přihlédnutím ke specifikům případu pak ani námitka podjatosti vznesená žalobcem nebyla způsobila vyvolat postup dle § 14 odst. 3 správního řádu; v daném případě tedy nebyla námitka učiněna relevantním způsobem včas a to, že žalobci nebyla poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, nepředstavovalo vadu řízení, která by měla mít za následek zrušení rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které jej navrhla zrušit z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka se vymezila proti právnímu názoru městského soudu, že doplnění plné moci, kterou žalovaný disponoval v době vydání svého rozhodnutí, v daném případě zpětně nezhojilo nedostatek zastoupení. Městský soud v celém rozsudku vlastně jen opakuje, že se jedná o „obstrukci zástupce žalobce“ a „snahu dosáhnout prekluze“, aniž by nastínil jakoukoli úvahu o tom, co by žalobce vůbec mohl touto údajnou „obstrukcí“ získat či jak by jí mohl průběh řízení zkomplikovat. Městský soud neprovedl ani subjektivní, ani objektivní test zneužití práva, ani nepředložil žádný argument, jak bylo

pokračování

jednání stěžovatelky vskutku způsobilé dosáhnout (slovy soudu) „prekluze vytýkaného skutku“. S ohledem na konkrétní postup stěžovatelky a jejího zmocněnce ve správním řízení také není vůbec zřejmé, jaké obstrukční praktiky se měly tyto osoby dopustit.

[8] Stěžovatelka brojí také proti závěru městského soudu, že pokud její zástupce podal odvolání z datové schránky jiného subjektu, opatřil jej však svým elektronickým podpisem, jedná se o zneužití práva, neboť mohl odvolání podat z vlastní datové schránky, anebo e-mailem. K tomu stěžovatelka konstatuje, že je její svobodnou volbou, jak učiní podání odvolání. K závěru městského soudu, že podáním odvolání prostřednictvím datové schránky jiné osoby vlastně nedošlo k učinění podání, stěžovatelka uvádí, že tato argumentace jde nad rámec předmětu řízení. Otázka učinění odvolání P. K. 31. 1. 2020 totiž nebyla předmětem sporu mezi účastníky řízení. Stejně tak jde nad rámec předmětu řízení hodnocení odvolání učiněného P. K. 31. 1. 2020 jako opožděného.

[9] Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil také otázku, zda má na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, že žalovaný stěžovatelku nevyrozuměl, kdo bude oprávněnou úřední osobou, ačkoli o toto sdělení stěžovatelka požádala. Není zřejmé, zda městský soud tento postup žalovaného považoval za procesní vadu, anebo ne. Je nesprávná úvaha městského soudu, že námitka podjatosti byla opožděná (to nepřísluší posuzovat soudu, ale představenému úřední osoby). Nadto stěžovatelka nemohla vědět, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. D., i když jí tuto povědomost městský soud podsouvá. Navíc stěžovatelka v žalobě vnesla jasné důvody svědčící pro podjatost Mgr. D., avšak městský soud se s nimi vypořádal nedostatečně, potažmo chybně.

[10] Ve zbytku (prakticky 12 stran z celkem 19 stran kasační stížnosti) pak stěžovatelka a její advokát zevrubně opakují svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na internetových stránkách kasačního soudu.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný, s ohledem na podobný charakter kasačních námitek jako námitek žalobních, odkázal na své rozhodnutí a rozsudek městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[14] Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 31. 1. 2020 bylo prostřednictvím datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz podáno blanketní odvolání proti shora specifikovanému prvostupňovému rozhodnutí. Odvolání bylo sepsáno a elektronicky podepsáno P. K., nar. X. V odvolání je uvedeno, že z důvodu aktuální situace bude doplněno ve lhůtě 5 dnů. Dále je zde uvedeno, že žádá úřad, který bude o odvolání rozhodovat, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo (myšleno která osoba)

bude o odvolání rozhodovat. Magistrát vyrozuměl sdělením ze dne 6. 2. 2020 P. K. o postoupení nepřipustného odvolání příslušnému odvolacímu správnímu orgánu (doručeno do datové schránky dne 7. 2. 2020). Až po doručení sdělení o postoupení nepřipustného odvolání P. K. doložil dne 7. 2. 2020 plnou moc, kterou mu stěžovatelka udělila. Tato je datována dnem 30. 1. 2020. Jde o procesní plnou moc k zastupování v daném správním řízení. Napadeným rozhodnutím následně žalovaný předmětné odvolání P. K. jako nepřipustné zamítl, neboť bylo podáno osobou, která k tomu nebyla zmocněna. V tomto rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, s tím, že odvolatel je magistrátu i žalovanému z úřední činnosti velmi dobře znám, neboť je osobou, která vystupuje ve velkém množství řízení obdobného charakteru a je si zcela jistě plně vědoma náležitostí, jež má podání či plná moc obsahovat, přičemž úmyslně podává podání vadná. Žalovaný zhodnotil, že magistrát správně nevyzýval k odstranění nedostatku podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, neboť se v daném případě jednalo o zneužití práva, resp. se na jeho podání hledělo, jako by podáno nebylo.

[15] V posuzované věci jde do značné míry vskutku o to, jak vymezila i stěžovatelka, zda bylo zákonné rozhodnout o zamítnutí odvolání jako nepřipustného za situace, kdy rozhodující správní orgán disponoval plnou mocí předloženou až dodatečně po podání odvolání.

[16] Ještě předtím však Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné uvést, že se ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že napadený rozsudek městského soudu je na samé hranici zákonnosti a přezkoumatelnosti. Zatímco do bodu 37 napadeného rozsudku se totiž městský soud zabývá přezkumem napadeného rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, v bodech 38 – 50 napadeného rozsudku městský soud přezkoumává procesní průběh správního řízení z nejrůznějších úhlů pohledu, i těch, které nejenže nebyly předmětem žaloby proti rozhodnutí žalované, ale ani jím být nemohly, jelikož vůbec nebyly důvodem pro zamítnutí odvolání stěžovatelky. Jinými slovy, tyto údajné „chyby“ v postupu stěžovatelky žalovaný stěžovatelce vůbec nevytýkal a postup stěžovatelky v tomto ohledu nečinil spornými. Nejvyšší správní soud tak souhlasí, že městský soud neměl důvodu zkoumat, zda bylo 31. 1. 2020 vůbec podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zda bylo podáno včas a zda byla stěžovatelka již v řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena.

[17] Nejvyšší správní soud však shledal, že k zamítnutí žaloby, a tudíž k meritorně správnému posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, bylo dostačující odůvodnění napadeného rozsudku do zmiňovaného bodu 37. Z toho důvodu dospěl k závěru, že v tomto případě porušení dispoziční zásady ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. nebylo vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, zároveň se však nebude zabývat správností závěrů krajského soudu obsažených v bodech 38 - 50 napadeného rozsudku, neboť tyto závěry nebyly rozhodné pro přezkum rozhodnutí žalovaného.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku do bodu 37. Obecně lze přisvědčit tomu, že podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004-29 (na www.nssoud.cz nezveřejněn, dostupný např. v systému ASPI pod ASPI ID: JUD31011CZ), platí, že

pokračování

„jestliže ten, kdo vystupoval ve správním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, ji předloží dodatečně, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen, a jsou tak schváleny i ty úkony, které zástupce účastníka učinil v řízení ještě před podpisem plné moci. I pokud byla plná moc osvědčující zastoupení žalobce při podání odvolání vystavena později, nelze z toho dovozovat, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, a že se tedy jedná odvolání nepřípustné.“ Shodný názor pak zastává i Ústavní soud, jak plyne z nálezu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[19] V posuzované věci však městský soud zohlednil především již opakovaně zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, k otázce zneužívání práva (byť i procesního charakteru):

„[27] Rozšířený senát se ztotožňuje i se závěry šestého senátu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31. Za určitých podmínek totiž může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání týmž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Jak si v cit. věci povšiml šestý senát, celým správním řízením se prolínala různá podání, která však vykazovala různé vady, zejm. nesplňovala základní náležitost v podobě řádného podpisu podání, tudíž nebylo zřejmé, kdo takové podání učinil a zda se jednalo o skutečný projev jeho vůle. Účastník řízení, resp. jeho „profesionální zástupce“, přitom velmi dobře věděl, že má podání podepsat. Přesto zcela zjevně v průběhu celého správního řízení přes opakovaná poučení ze strany správního orgánu takto nepostupoval. Rozšířený senát souhlasí i se závěrem šestého senátu, že „zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo“, jinak by soud fakticky akceptoval „zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání“.

[28] Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“, jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.

[29] Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení,

zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleze ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).

[30] Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“

[20] Tím městský soud vymezil relevantní právní rámec pro posouzení případu, přičemž dodal: „Tak tomu bylo dle názoru soudu i v nyní projednávané věci. P. K. podal jménem žalobkyně nedoplněné odvolání a bez plné moci pro svou osobu, i když si musel být vědom vad takto podaného odvolání. Ačkoliv soud připouští, že osoba se zkušenostmi ze správního řízení v rozsahu, v jakém jimi disponuje P. K., může podat blanketní odvolání a doplnit jej až posléze, případně zapomenout přiložit svou plnou moc, avšak dle přesvědčení soudu P. K. podal vadné odvolání vědomě a cíleně nanejvýš nestandardním způsobem a v poslední den lhůty tak, aby následně mohl napadnout postup správních orgánů, ať už by na jím vytvořenou procesní situaci reagovaly jakkoliv. Jinak si soud nedokáže dost dobře vysvětlit a racionálně odůvodnit, proč by osoba zmocněná k zastupování, která disponuje vlastním zaručeným elektronickým podpisem i datovou schránkou, zasílala z pohledu žalobkyně a dalšího vývoje její věci tak důležitý úkon, jakým odvolání jistě je, prostřednictvím datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o., tedy subjektu zcela odlišného. Pro P. K. totiž nemohlo být „jednodušší“, ani „rychlejší“ (např. z důvodu časové nouze v souvislosti s lhůtou pro podání odvolání) zaslat blanketní odvolání tímto způsobem, oproti zaslání prostřednictvím vlastní datové schránky či e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem, kterým v době podání blanketního odvolání nepochybně disponoval, což je doloženo údajem o časové platnosti jeho elektronického podpisu, resp. použitého certifikátu k němu (od 30. 10. 2019 do 18. 11. 2020).“

[21] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud zasadil věc do příslušných právních východisek a i po skutkové stránce identifikoval okolnosti, které svědčily o obstrukční taktice stěžovatelčina zástupce, kterémužto jednání „není nutné poskytnout ochranu“. Za jednoznačné pak kasační soud považuje, že stěžovatelčina zástupce – vzhledem k jeho osobě a okolnostem věci – nemusel magistrát vyzývat k doplnění plné moci (viz shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018-39); zde se tedy nejednalo o procesní vadu, natož takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Na druhou stranu je třeba zvážit, zda v daném případě nemusel žalovaný „procesně reagovat na pozdní doložení plné moci“, resp. zda bylo výjimečně přípustné nepřiznat dodatečně

pokračování

doložené plné moci účinky spočívající v konvalidaci úkonů učiněných stěžovatelčiným zástupcem, a tedy i zvrácení nastoupení účinku právní moci u rozhodnutí magistrátu, a zda z toho vyplývá možnost žalovaného rozhodnout o odvolání jako o nepřipustném. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[22] Jak implicitně plyne z rozsudku městského soudu, „neúčinnost“ dodatečného doložení plné moci by bylo možné dovozovat v případě, že by se z povahy věci jednalo o obstrukční taktiku, přičemž dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba, aby šlo o opakování tohoto *modu operandi*; jinak řečeno – nedoložení plné moci by bylo možné hodnotit jako zneužití práva, v jehož důsledku nepoživají následné procesní kroky právní ochrany (a nemají ani obvyklé účinky), pokud by šlo o opakované jednání. K tomu kasační soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 8. 2020, č. j. 1 As 268/2020-27, dle kterého *„teprve pokud se ukáže, že jde o nějakou opakovanou abuzivní praktiku (zneužití procesního práva), lze nedodržení povinnosti správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu akceptovat“* (bod [25]). Právě v tomto případě přitom tentýž stěžovatelčin zástupce, P. K., rovněž nedoložil k podanému odporu plnou moc. Obdobnou praktikou P. K. se poté kasační soud zabýval v také rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41, kde výslovně navázal na věc sp. zn. 1 As 268/2020 a dodal, že *„citovaný rozsudek se týkal případu, ve kterém zmocněnec žalobce (stejný jako v nyní projednávané věci) podal proti příkazu správního orgánu odpor prostřednictvím e-mailu, což potvrdil odesláním datové zprávy, která ovšem neobsahovala žádné přílohy, tedy ani plnou moc žalobce udělenou zmocněnci. Žalovaný žalobci i jeho údajnému zmocněnci sdělil, že příkaz nabyt právní moci, neboť součástí podaného odporu nebyla plná moc. Zmocněnec žalobce plnou moc k zastupování později doložil s tím, že v řízení před soudem upozornil na skutečnost, že měl být dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzván k odstranění vad podaného odporu (doložení plné moci).“* Skutkově obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval již také např. v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 As 318/2020-38.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu je tedy podobné a opakované jednání stěžovatelčina zástupce známo. Tím padá argument, že by snad mohlo jít o neúmyslné opomenutí, administrativní nedostatek apod. Naopak z rozhodovací činnosti kasačního soudu vyplývá oprávněnost obavy, kterou žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, že kdyby daný úkon akceptoval, bude stěžovatelčin zástupce tvrdit, že tak učinit neměl, a naopak. Ve věci sp. zn. 1 As 268/2020 nebylo zřejmé, kdo vlastně účastníka řízení zastupuje (vykazovány byly plné moci pro různé osoby) a ve věci sp. zn. 1 As 145/2021 se P. K. k plným mocím a k zastupování účastníka řízení střídavě hlásil a nehlásil.

[24] Nadto právě již v rozsudcích č. j. 1 As 145/2021-41 a 2 As 318/2020-38 soud nepřiznal dodatečně předložené plné moci účinky zpětného zhojení nedostatku zastoupení. Nyní se tedy nejedná o první rozhodnutí, jímž by nebyly dodatečně doložené plné moci přiznány účinky ve smyslu odkazovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004-29, či nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14.

[25] Argumentaci, že se nejednalo o opakovanou obstrukční praktiku, lze vyvrátit odkazem na již zmíněný rozsudek č. j. 1 As 145/2021 - 41, konkrétně jeho bod 38: *„Patálie s plnou mocí měl profesionální zmocněnec P. K. např. i ve věcech projednávaných*

Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 8. 6. 2021, č. j. 1 As 433/2020-38, ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020-46, ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020-37. Procesní postupy P. K. Nejvyšší správní soud již v minulosti označil za zneužití práva (srov. např. bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31).“

[26] Jak Nejvyšší správní soud konstantně uvádí, často v souvislosti přímo s P. K. či stěžovatelčíným advokátem, *„jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo“* (viz bod 30 rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018-39; v tomto smyslu je možné, přípustné a logické se v určitém rozsahu zabývat úvahami *ad hominem* – viz také výše).

[27] Rozhodná pro věc není ani argumentace týkající se problematiky podjatosti úřední osoby, resp. toho, že stěžovatelce nebylo umožněno takovou námitku vznést.

[28] V tomto směru je ovšem třeba upřesnit některé závěry městského soudu. Stěžovatelce lze totiž přisvědčit, že již v žalobě vznesla některé námitky, které by mohly eventuálně svědčit o podjatosti konkrétní úřední osoby v dané věci; nebylo přitom nezbytně očekávatelné, že věc bude rozhodovat Mgr. D., k němuž stěžovatelka formulovala předmětné výhrady. Z toho lze ve smyslu judikatury kasačního soudu dovodit, že se jednalo o vadu řízení, nicméně nikoli o vadu, která by měla mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. V obdobné situaci totiž kasační soud uvedl v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, bod 24, že *„nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“*

[29] Ani důvody uváděné v žalobě a v kasační stížnosti soud nepřesvědčily o tom, že by obsah rozhodnutí byl jiný a navíc *nezákonný*, pokud by se stěžovatelce dostalo informace o oprávněné úřední osobě. V dané věci byla posuzována toliko otázka přípustnosti odvolání a ta byla ve svém důsledku posouzena správně (zákonně). Stěžovatelka se tudíž ani nedostala do pozice, že by její odvolání mohlo být posuzováno meritorně. Její odvolání bylo nepřípustné, takže rozsah ohledně něho posuzovaných otázek byl velmi omezený (pouze právě přípustnost – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81, a tu žalovaný vyhodnotil správně).

[30] Ostatně lze odkázat i na další závěry z rozsudku č. j. 1 As 145/2021-41. I v souvislosti s námitkami týkajícími se tvrzené podjatosti jde o postup navazující na jednání, které bylo zneužitím práva; proto *„nepožívají soudní ochrany ani další jednání a postupy stěžovatele pramenící z jeho zneužívajícího jednání. Soud totiž není povolán k ochraně či aprobaci šikanózních nebo abuzivních praktik, naopak k ochraně zasažených veřejných subjektivních (hmotných a procesních) práv.“*

pokračování

[31] K námitkám ohledně zveřejňování osobních údajů a plné anonymizace, jež nelze považovat za součást kasační argumentace, postačí odkázat na řadu předchozích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu